

hun leven met dementie

Ine Bonke (links) heeft Hermien en Theo apart genomen. Ze hebben dementie en kunnen zich in een grote groep minder goed staande houden. FOTOS WOUTER BORRE

Hermien: „Aandacht. Dat ze, als ze ergens mee bezig zijn, zien dat ik er ook nog ben, dat ik dan ook nog wat kan. Dat wordt vaak vergeten. Je weet van alle dingen nog, alleen het is verwaagd. Als je dan thuiskomt denk je: dat had ik ook nog willen zeggen, maar het was op dat moment weg.”

Theo: „Je moet het samen doen, samen opbouwen en samen blijven doen. Dat lukt ons, heel goed zelfs, we zijn ook pas 36 jaar getrouwd, hoor! Ik ben al twintig jaar met pensioen, maar ga nog altijd naar de sportschool. 25 kilo, dat stelt geen bal meer voor. Dat leer je nooit meer af. Ik heb op een sportschool gezeten waar een bekende Europese bokser kwam. Daar moest je geen ruzie mee krijgen, want die zegt eerst ‘bam’. Later is hij naar Amerika vertrokken. Eigenlijk was het een vervelende vent. Ik ben op een gegeven moment gaan golven. Ik sloeg 220 meter bij de afslag. Dat doe ik nu niet meer.”

Verleden in het heden

Hermien legt uit hoe haar huidige gevoel verbonden is met het verleden. Hermien: „Ik heb een broer gehad. Hij had spierdystrofie en is met 16 jaar overleden. Als ik zie hoe mijn ouders dat toen hebben opgepakt, hoe ze dat hebben verwerkt, dat is super. Dat neem je je hele leven mee.”

Verdriet welt in haar op. Hermien: „Hoe ouder je wordt, hoe meer daarvan naar boven komt. Ik zie mijn moeder nog vallen, omdat ze mijn broer wilde helpen. Allebei vielen ze. Mijn vader sprong en hielp ons weer op de been. Dat zie ik nog.”

Dat je denkt, ik wil ook zo geholpen worden?!

Hermien: „Ja. Mijn zoon is geboren. Hij lag in de wieg en mijn vader

kwam en hij stond er zo bij te kijken, heel lang en heel stil. Hij keek mij aan en zei: ‘Hermien, het is goed’. Hij zag dat onze zoon, die klein was, goed was. Dat hoor ik nog steeds, hoe hij dat uitsprak. Dat zijn de dingen die je een leven lang ervaart. Dat kun je alleen maar zelf ervaren, als je het een ander vertelt is het al snel: ‘Oh, ja...’”

Theo: „Het is een wereld van verschil, hè?”

Theo, ben jij altijd opgewekt en nooit verdrietig over je dementie?

Theo: „Ik ben altijd zo geweest, dat is de aard van huis uit. Dat verlies ik niet. Ik vergeet wel dingen, maar dat maakt me niet verdrietig. Ik vergeet alleen het slechte.”

Iedereen moet hard lachen.

Theo zit op de praatstoel: „Anneke en ik zijn een Shell-echtpaar. Dan leer je al snel wie wat moet doen. Met vliegen ben ik gestopt. Ik was het spuugzat en ik moest op het huis passen. Ik heb nooit in de keuken gestaan, eigenlijk. Nu wel, in de keuken gooi ik alles weg. We hebben een automaat, Anneke doet alles erin, ik wacht tot het klaar is en haal het eruit.”

Ine vraagt wat ze ervan zouden vinden als ze een cadeautje zouden krijgen voor hun inzet. Hermien zegt dat het niet per se hoeft en anders zou ze er iets van kopen voor haar kleindochter.

Theo zegt dat hij het wel belangrijk vindt. „Je moet ernaartoe groeien. Ik zou een boek willen kopen. Ik heb heel veel Bommel-boeken. Ik heb er 25 van. Echt goed, joh. Hij kon echt goed tekenen en schrijven. Ik kocht het in een winkel in Den Haag. Ik heb ook zo’n ruitjesjas gekocht als Olivier B. Bommel.” Later zegt Anneke dat alleen dat laatste niet klopt.

Een half uur heeft het interview met Ine Bonke en de verslaggever geduurd. Het raakte en het bracht aan het lachen. Theo en Hermien sluiten weer aan bij de grote vergadering. De kans op het gesprek deed zich toevallig voor, omdat Bonke Tubantia had uitgenodigd bij de vergadering te zijn.

Theo en Hermien zitten in de klankbordgroep Dementie, opgezet door Dementienetwerk Twente en de Twentse afdeling van Alzheimer Nederland. Zij praten mee over beleid en informatiemateriaal die de wereld dementievriendelijker moeten maken. In die groep die al drie jaar bestaat, was de verhouding tussen mensen met dementie en mantelzorgers gelijk. Nu is de eerste groep te zeer in ondertal en is de hoop dat meer mensen met dementie met Theo en Hermien willen meedenken.

Signalenkaart

Dankzij hen zijn er bijvoorbeeld pictogrammen toegevoegd aan de signalenkaart om dementie te herkennen en heeft het Levensboek vorm gekregen. Na heel praktische onderwerpen komen op deze vergaderdag - waarvan er vier tot vijf per jaar zijn - ook de dementiemonitor die mantelzorgers nog tot eind juni kunnen invullen en de gemeentelijke dementiescans aan de orde. Die zijn belangrijk om een goed beeld van de kwaliteit van de zorg te kunnen krijgen.

Uitgangspunt voor alle deelnemers is dat ze serieus genomen worden en zich veilig moeten kunnen voelen.

■ Heb je dementie of ben je mantelzorgers: voor meer informatie, mail naar secretariaat@dementietwente.nl of bel 0634351236.

“ Ik vergeet wel dingen, maar dat maakt me niet verdrietig. Ik vergeet alleen het slechte

Theo

